

1893-2015.

Gyülekezeti Hírmondó

2015. nyár

11. évf. 2. szám

***„Ha az Úr nem építi a házat,
hiába dolgoznak azon annak
építői.” (Zsolt.127:1.)***

Az idei nyár szokásos gyermek- és ifjúsági táborain kívül és - mellett, messze a legnagyobb és legfontosabb feladatunk a három évvel ezelőtt megkezdett úrkúti építkezésünk befejezése.

Ez a bruttó kétszáz millió forintos beruházás folyamatos munkát jelentett, hetenkénti leutazással, tárgyalásokkal tervezővel, statikussal, iparosokkal, projekt menedzserekkel, minisztériummal, bankkal, vállalkozókkal... és a sort még hosszan folytathatnám.

Természetesen minden fontos lépést megtárgyalt a Presbitérium, a gazdasági bizottság és a férfi bibliakört látogatók szűkebb csapata is. Vasárnaponként az istentisztelet után szinte mindig szóba került a „hogyan állunk Úrkúton?” kérdés kapcsán az egész építkezés ügye.

A jelek szerint idén a nagy épület még nem lesz kész, de a kisebbik tökéletesen elkészül.

Mint ismert, június 27-re, szombatra terveztünk egy gyülekezeti látogató napot, hogy minél többen értsék, amikor bármi szóba kerül majd az eljövendőben Úrkútról.

Hálás a szívünk Isten egyértelmű igenjéért, híveink imáiért és adományaiért, a sok kétkézi munkáért!

Takaró Tamás
lelkipásztor

Ilyen volt...

ilyen lett...

A gyülekezet életéből

Népmozgalmi adatok

Megkereszteltük:

Farkas Zalán Máté, Gorbai-Nagy Iringó, Papp Vince, Mikola Máté Hunor, Németh Levente, Erdős Balázs, Gál István, Vicei Kristóf, Góczy Hunor, Mező Dániel, Kovács Ella

Megeskestük:

Vámos Gábor és Szabó Ágnes Ildikó, Szalai István és Szabó Mónika

Eltemettük:

Dr. Nádasdi Antalné, Pásztor Gyula, Németh Istvánné, Jávor Istvánné, Teremi Gyula, Papp Ferenc, Vajda Elemérné, Angyalné Nezdei Éva

Az elmúlt hónapok gyülekezeti eseményei:

Április 5. Takaró Tamás 30 éve szolgál gyülekezetünkben, főgondnoki köszöntés.

Április 7. Canonica Visitatio gyülekezetünkben.

Április 10. Gyülekezetünk lelkipásztora vizitál a Kispest-Wekerle téri Egyházközségben.

Április 12. Sipos István esperes úr szolgálata gyülekezetünkben.

Április 27-28. Gyülekezetünk lelkipásztorának részvétele az Országos Református Lelkészegyesület mályi választmányülésén.

Április 17. Az ifjúsági csoportok látogatása a dunaharaszti Bárka közösségben.

Április 19. Gyülekezetünk lelkipásztora vizitál az Albertfalva-Kelenvölgyi Egyházközségben.

Április 25. Kórusunk szolgálata a Dunaalmási Szeretetotthonban.

Május 9. Konfirmációi vizsga.

Május 10. Konfirmáció. A szent jegyek kiosztása. Kórus szolgálat.

Konfirmációi csoportkép

Május 11-15. Áldozócsütörtöki sorozat a Soroksári templomban.

Május 15. A steenwijki testvérkórusunk és énekkarunk közös koncertje Ráckeven.

Május 16. A steenwijki testvérkórusunk és énekkarunk közös koncertje templomunkban.

Május 17. Megemlékezés, néhai Kósa Lajos főgondnok úr halálának tizedik évfordulója alkalmából.

Május 18-22. Pünkösdi előkészítő sorozat templomunkban.

Május 20. Kórusunk koncertje a Nemzetközi Keresztyén Színházi Fesztivál rendezvény keretében, a Szent Teréz templomban.

Május 24. Pünkösdi, úrvacsorával egybekötött I. napi ünnepi istentisztelet. Kórus szolgálat.

Május 25. Pünkösdi, úrvacsorával egybekötött II. napi ünnepi istentisztelet. Ifi kórus szolgálat.

Május 31. Anima Soni koncert a Református Zenei Fesztiválon.

Június 4. Emlékharang a trianoni békediktátum évfordulóján.

Június 14. Az ünnepes félév zárása.

Június 20. Munka Úrkúton.

Június 23-25 Takaró Tamás részvétele a révfülöpi ökumenikus konferencián.

Június 25-26. Munka Úrkúton.

Június 27. Gyülekezeti kirándulás Úrkútra.

***Az elkövetkező hónapok tervezett
gyülekezeti eseményei
Nyári gyermek és ifjúsági táboraink***

Július 13-19. Kis ifi konferenciája Velencén.

Július 21-25. Kis és nagy ifi körösök részvétele a Csillagpont táborában Tatán. (Egyéni jelentkezés és utazás).

Július 23-26. Kerékpár túra a Balaton körül a Mini ifi közösség részvételével.

Július 20-25. Vasárnapi iskolások és hittanos gyermekeink tábora Balatonfűzfőn.

Július 30.-augusztus 2. Idén konfirmálók tábora.

Augusztus 3-9. Nagy ifi konferenciája Balatonfűzfőn.

Augusztus 10-16. Mini ifi tábora Balatonfűzfőn.

Balatonfűzfő ifitábor 2014

***Nt. Takaró Tamás köszöntése gyülekezeti
szolgálatának 30. évfordulója alkalmából***

Nagytiszteletű Esperes Úr, Kedves Tamás, fogadd köszöntésemet a presbitérium és a gyülekezet egésze nevében, abból az alkalomból, hogy harminc esztendeje szolgál szívetek közösségünk élén!

1984. február 26-án gyülekezetünk elvesztette pásztorát. Nehéz, viszontagságos időszak következett az Egyházközségünk életében. Talán már sokan nem tudják, hogy az akkori kommunista egyházvezetés mást akart erzsébeti lelkipásztornak. De Isten, Téged!

Édesapádtól egy megrostált, de élő gyülekezetet vettél át. Károly bácsi a legnehezebb történelmi időkben is hűséges volt – feleségével, Emmi nénivel együtt – a pesterzsébeti gyülekezethez, sok harc között és viszontagság ellenére is megőrizve a nyáját és gondoskodva a Rábízott anyagi javairól.

Ugyanakkor a gyakori nélkülözés miatt egy központi fűtés nélküli, erősen felújításra szoruló parókiát egy „kis templomot”, – ennek az elődjét – térburkolat nélküli udvart vettél át. Nem volt a parókiától hátrafelé víz, csatorna, az épületeink egy részét a KÖZÉRT vállalat használta. Ami pedig mégis a miénk maradt, erősen elhasználódott a negyven szűkös esztendő alatt.

Innen indult szolgálatod 1985. április 1-én, hűséges feleségeddel, Mónikával és három gyermeketekkel. Hogy hova jutottál, annak sokféle jelét láthatják a ma hitüket ebben a templomban gyakorló testvéreink is.

Aki hozzánk jár istentiszteletre, egy szépen rendbe hozott parókia mellett sétál el térkövezett burkolaton, rendezett kerten át. Egyházközségünk fennállásának századik évfordulójára a templom kibővült, teljesen átépült, megszépült. A gyülekezeti Kálvin-ház két szintesre bővült, melyben a helyiségeket új bútorok és berendezések gazdagítják. A kicsi és elhanyagolt volt harangozó lakás, háromszintes beosztott lelkipásztori lakássá növekedett. Ma már autóink egy részét fedett parkoló fogadja, melyen napelemek segítik a gazdaságos működésünket. Alatta saját kisbuszunk áll. A valamikori álom, hogy egyszer saját konferenciaközpontunk lehessen, a szemünk előtt válik valósággá Úrkúton. S hogy minden változott még az beiktatásod óta eltelt időben, a három szolgálati évtized alatt, még sokáig sorolhatnánk.

Mindeközben esperessé választott a Budapest-Déli Ref. Egyházmegye, amelyet három cikluson át vezettél, zsinati tag voltál közel két évtizeden át. Már itteni szolgálatod alatt

született meg negyedik gyermeked Szulamit. S hogy nem csak a család és a község ház gyarapodott hited, igehirdetéseid, szolgálataid által azt jelzik a szolgálatod alatt indított és azóta is működő kis körök is: a Férfi kör, a Fiatal felnőttek közössége, három ifjúsági közösség, az Anima Soni zenekar, az ifjúsági kórus, a hittan csoportok, az Erzsébeti esték rendezvénysorozat. Istennek legyen hála lassan megtelt, megtelik a kibővített templom is. Mi hisszük, hogy ezek mind-mind az élet jelei és Isten áldásának következményei.

Mert fizikai, anyagi és számbeli gyarapodás akkor születik, ha van lelki gyarapodás; azaz Isten hívására válaszoló hívek, megtérő testvérek, hitvallók, és szellemi-, lelki-, fizikai erejüket Istennek ajánló munkatársak. Neked, – és így nekünk is – mindez megadatott!

Szép, tartalmas, gazdagodó harminc évet tudsz a hátad mögött, – mi így láttuk, akik Veled éltük végig – szép, tartalmas, gazdagodó; mert áldott volt.

Ha nem is beszéltél róla sosem, mi sejtjük, hogy nem volt könnyű, hogy sok harccal is járt, érezted „tűz-lángját”, Téged elborítani akaró „hullámokat” is, de az az Isten volt hűséges Hozzád, Aki azt ígérte, amivel most köszöntelek is a presbitérium és a gyülekezet nevében:

„Ne félj, mert megváltottalak,
Neveden hívtalak téged, enyém vagy.”
/Ézs.43:1./

És ez az ige így folytatódik:

„Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg és a láng meg nem perzsel téged.” /Ézs.43:2./

Ezzel az igével kívánunk Neked mindannyian egészséget, erőt, Istentől való bölcsességet és még sok áldott szolgáló esztendő a feltámadott Úr Jézus dicsőségére és gyülekezetünk javára!

Istenünk áldjon és éltesen Téged és Mónikát még sokáig közöttünk!

Brandenburg Sándor

A gyülekezet tagjai írják...

Határon túl, határtalanul

„Amott hangzik kipusztított hazám rémes jaja,
Itt elgázolt becsületem haldokló sóhaja.

Oh, mind a kettő orvosra vár...”

(Részlet, Erkel Ferenc Bánk bán című operájából, Egressy Béni-eredeti szövegével).

Az adomány kézbesítésének pillanata

Ifj. Takaró Tamás áprilisi körlevelében az ifjúsági köröket, fiatal felnőtteket és a kórust adománygyűjtésre ösztönözte a kárpátaljai, egyre nehezebben élő magyar testvérek megsegítésére. Háromszázezer Forint adománnyal érkezünk Beregszászba, s adtuk át Nagy Béla Főgondnok Úrnak, aki örömmel és hálás szívvel köszönte minden adakozónak.

Az általa végzett mérhetetlen munka szinte átláthatatlan. Öregotthon, leányanya otthon, és egyéb intézmények fenntartása, élelmezése – heti ezerkétszáz darab (!) kenyeret sütnék helyben – gazdasági munkák ellátása, mind az ő felügyelete alá tartozik.

Az ott élő magyarság helyzete elszomorította szívünket. Egy év alatt ötszörösére nőtt gázár, orvosi ellátás szinte teljes hiánya, hamisított, hatóanyagmentes gyógyszerek, kevés fizetés. Házukat, otthonukat elhagyó férfiek, apák, abban a reményben indulnak útnak, hogy a külföldön keresett pénzből megél majd az otthonmaradt

család. Sokan döntenek amellett, hogy egész családjukkal elköltöznék Kárpátaljáról. A következő nemzedék felnövekedése, szellemi és erkölcsi nevelése egyre bizonytalanabb így. A behívók pedig nem kímélnék sem életkort, sem végzettséget.

Maroknyi népünk vallja, hogy nem véletlenül született oda, ahová. Ők küzdenek, remélnék, hisznek. Istenünk áldja és őrizze meg odaszánt életüket!

Ritzl Nagy Krisztina

A szeretet bárkájában

Gyülekezetünk ifjúsága április 17-én járt a Dunaharaszti Bárka közösségnél. Rendszeresen látogatjuk az ott lakókat, azonban mostani szolgálatunk előtt két héttel megrázó dolog történt az otthonban: kirabolták őket. Elvitték az autójukat, az ott élők spórolt pénzét, valamint egy laptopot. A megdöbbentő hír bejárta a sajtót és Istennek hála a közösség sok felajánlást, pénzadományt kapott. Gyülekezetünk ifjúsági köreiben is szerveztünk gyűjtést, 17-én 250000,- Ft-ot vihettünk Dunaharasztra. Közös éneklés után a ház lakói lelkesen vezettek körbe minket szobáikon, sokat beszélgettünk, teáztunk. Az ottani szolgálataink mindig Istentől megáldottak, értelmileg fogyatékos testvéreink között énekelve, beszélgetve azzal szembesülünk, hogy lelkükben sokszor egészségesebbek nálunk, őszintén, hittelt telt szívvel élik az életüket. Nemrég vesztették el egy húsz év körüli társukat, testvérüket, akit őszintén meggyászoltak, azonban békességük van felőle, mert tudják, hogy Urunknál nyugalma van. Mindig felemelő élmény a Bárkában tett látogatás, a mostanira azonban különös szeretettel emlékszünk vissza.

ifj. Takaró Mihály

közös éneklés

Húsvétől – Pünkösdig a kórossal

"Magasztallak téged teljes szívemből; énekkel áldlak... Szent templomod felé hajolok, s magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért..." (Zsoltárok 138,1-3.)

Húsvétől Pünkösdig, ötven napon keresztül ünnepeljük Jézus Krisztus feltámadását. A feltámadás öröme már mindenki szívében ott van, Jézus mennybemenetele után elküldi a Szentlelket, hogy ne maradjunk árvákul. Különös módon kórusunk második félévének szolgálatai, koncertjei éppen erre a gyönyörű időszakra estek. Jó ennek tudatában visszatekinteni.

Húsvét után kevéssel, április 25-én, egy csodás napsütéses szombatn Dunaalmásra indultunk, hogy az ottani református szeretetházban lakó súlyos testi és értelmi sérült fiúgyermek és férfiak között szolgáljunk szép hallelujákkal. Az intézmény vezetősége igazi testvéri szeretettel fogadott bennünket. Koncertünk egy szabadtéri színpadon zajlott, gyönyörű zöld környezetben, egy erdő mellett. Jó volt Isten szabad ege alatt énekelni és együtt lenni azokkal a testvérekkel, akikhez a zene által tud leginkább eljutni Isten igéje. Ők más befogadók. Nem azért mert sérültek. Azért, mert örömük látható módon teljes már itt a Földön. Nem tudják magukban tartani. Most sem tudták. Örültek. A koncert után alkalmunk nyílt arra, hogy az otthon

lakóival, gondozóival és Marton Józsefné (Livia) intézményvezetővel beszélgettünk, valamint, hogy bepillantást nyerjünk életükbe, hétköznapijaikba, körülményeikbe. Az otthon 24 órás munkarendben működik. 130 fő lakóval és 60 fő gondozóval nyújt szakosított ellátás keretein belül teljes körű ellátást. Hálás szívvel meséltek arról, hogy nemrégiben különböző adományokból sikerült az intézmény nagy részét felújítani. Szemet gyönyörködtető volt látni, hogy milyen széppé tették környezetüket saját kézműves munkáikkal is.

Ami számomra és hiszem, hogy mindannyiunk számára a legtanulságosabb és igazán szívmelengető volt, hogy – bár nyilvánvalóan és láthatóan is nehéz és heroikus munkát végeznek – sok-sok örömet lelnek munkájukban az ott dolgozó, elhívott testvérek. Elgondolkodtam, hogy mennyit tudunk nyavalyogni, panaszkodni, elégedetlenkedni sorsunk, munkánk, családunk és egyéb körülményeink tekintetében. Látván azt, hogy annyi munka, aggodalom, nehézség, reménytelenség, kudarc közepette is fellelhető a hála és az öröm ebben az intézményben, rájöttem, hogy ugyan mi mentünk szolgálni közéjük valamit adni, de végezetül mi kaptunk tőlük: örömet, reménységet, szeretetet és Jézus követésének legszebb példáját.

Újra megfogalmazódott bennünk, hogy kórusunk léte az ilyen szolgáltatokkal kap igazi értelmet.

Pünkösd felé közeledve újabb próbák és szervezések közepette készültünk a holland Steenwijk városából érkező kórus fogadására. A férfikar 1993 óta áll testvérkórusi kapcsolatban vegyeskarunkkal és Takaró Mihály karnaggyal. Hosszú évek óta nem láttuk egymást, így még inkább vártuk a velük való találkozást. A holland kórus két koncert szervezését kérte tőlünk. Ennek a kérésnek tettünk eleget, amikor az egyiket Ráckevére, gyülekezetünk egykori beosztott lelkészének, Kálmán Béla nagytiszteletű úrnak a gyülekezetébe, a másikat pedig saját gyülekezetünk körébe szerveztük.

Egy héttel vendégeink érkezése előtt a holland kórus állandó karnagya váratlanul felmerülő magánéleti problémák miatt lemondta a magyarországi utat. Plakátok készen, számos helyen meghirdetve mindkét esemény, minden megszervezve és megrendelve. Megijedtünk, mi lesz most? Istennek hála, hogy sikerült egy vendég karnagyot szerezniük Vincent van Dam személyében, aki hazautazván egyik levelében így írt nekünk:

a két karnagy

“...a veletek eltöltött napok egész életre szóló élményt jelentettek számomra, és igazi áldásul volt a lelkemnek ... e rövid idő alatt is sokat tanultam tőletek és Takaró Mihály karnagy úrtól.”

Így vitte a magyar kórus jó hírét magával országába, nem csak ő, hanem az egész kórusuk. Egy olyan időszakban nagyon fontos ez, amikor országunk nemzetközi megítélése hagy némi kívánni valót maga után. Mi református magyar keresztyének így tudtunk, tudunk hozzájárulni ahhoz, hogy rólunk, magyarokról más képet is kapjon Európa.

Nagy volt az izgalom tehát mindkét kórus részéről, többek között azért is, mert a ráckeevi közös fellépés előtt nem volt módunk találkozni. A hollandok Várgesztesen laktak. Az első találkozásunkra Ráckevén került sor egy órával a koncert előtt. Nem is nagyon volt idő arra, hogy a viszontlátásnak örüljünk, azonnal próbálni kezdtünk a monumentális akusztikájú

ráckevei templomban. Ettől a pillanattól kezdve valami különös atmoszféra jött létre köztünk, mely a közös koncertjeinket és az együtt-léteinket mindvégig meghatározta. A ráckevei fogadtatás és vendégszeretet, Kálmán Béla nagytiszteletű úr üdvözlő- és záróbeszéde, a két kórus koncertje mind arról tanúskodott, hogy a sok izgalom és kétség után áldás és öröm szállt ránk. Hálások voltunk és vagyunk ezért!

Másnap reggel egy rövid budapesti városnézésre vittük a testvéreket, majd Szabados Ákos, Pesterzsébet polgármestere egy jó hangulatú, közvetlen és bensőséges fogadás keretében látott vendégül bennünket a Városházán. A polgármesteri köszöntő után még dalra is fakadt a társaság a hivatal üléstermében.

A gyülekezetünkben adott közös koncert különleges lelki élményt nyújtott mindannyiunk számára. Vida Mónika orgonajátéka lenyűgözte a közönséget, a holland kórust és karnagyukat.

Külön meg kell említenem azokat az örvendező pillanatokat, amikor a hollandok magyarul majd a magyarok hollandul énekeltek így adva tiszteletet egymás nemzete iránt. A vendég kórus tagjai a metakommunikáció minden eszközével folyamatosan jelezték a koncert alatt, hogy szívük-lelkük velünk van.

összkar, vezényel: Vincent van Dam

Az egyik legfelemelőbb része a koncertnek az volt, amikor az egyesített holland – magyar

kórus a sokak által nagyon kedvelt „Maradj velem” kezdetű művet énekelte magyarul Takaró Mihály vezényletével. Úgy éreztük, hogy az „itthoni” koncert örömeinként volt mindkét kórus részéről. Igazi különlegessége abban fakadt, amit Vincent, a holland karnagy is megfogalmazott a koncertet követő vacsorán: bár nem értjük egymást, mert más nyelvet beszélünk, nem tudjuk pontosan miről énekel a másik, az Istenbe vetett hitünk, Jézusról való hitvallásunk az, ami mégis érthetővé tesz mindent. Ez volt a „mi Pünkösdünk”.

A koncertet követő vacsora nagyszerű hangulatban telt. Régi ismerősök újra beszélgetni és egymásnak örülni tudtak, a finom ételek és italok mellett még dalra is fakadtunk. Ezzel az alkalommal egy időben az évadunkat is lezártuk, karnagy úr évadértékelő beszédét is megtartotta.

Gyülekezetünk lelkészeinek, gondnokának, presbitereinek, ifjúságának és minden tagjának hálás szívvel köszönjük, hogy ez a szép este létrejöhett, és hogy lehetővé tették a holland testvérek méltó fogadását! Ezúton köszönjük kórusunk hűséges hallgatóinak is, hogy egész évadunkban jelenlétükkel, imádságaikkal, áldozatvállalásaikkal támogatták szolgálatainkat. *Szívből jövő köszönetet mondunk gyülekezetünk tagjának Corien van der Kraan-nak, aki idejét és energiáját nem kímélve segítette holland vendégeink fogadását, a szervezést és a lebonyolítást. Isten áldását kérjük életére és családjára!*

A „mi Pünkösdünk” után várt még ránk egy újabb szolgálat. Mi ennek neveztük, noha ezúttal egy fesztivál fellépőjeként adtunk koncertet. Idén második alkalommal rendezték meg a Nemzetközi Keresztény Színházi Fesztivált, amelyre Takaró Mihály karnagy úr és a kórus meghívást kapott a fesztivál megálmodójától Dörner Györgytől az Új Színház igazgatójától. A fesztivál célja, hogy színvonalas külföldi és honi, összességében keresztény tematikájú produkciók segítségével

rávilágítsanak a hit és a szakralitás közösségformáló, valamint a kereszténység nemzetépítő és megtartó erejére. Nagy megtiszteltetés volt számunkra, hogy ehhez mi is hozzájárulhattunk. Jelentős kihívások elé állított bennünket a templom akusztikája 9 másodperces visszhangjával, ami igencsak megnehezítette a művek előadását. Nem volt könnyű ezt megszokni, végül azonban mégis sikerült a fesztivál céljához méltó koncertet adnunk. SOLI DEO GLORIA!

kórusunk a Terézvárosi templomban

Bár több nagy volumenű fellépésre tartott méltónak bennünket idén az Isten, szívünknek mégis az a legkedvesebb, amikor saját gyülekezetünkben szolgálhatunk, legyen szó karácsonyról, húsvétról, pünkösdről vagy a konfirmációról. Ez utóbbi pedig különösen kedves számunkra.

Mostani évadunkban úgy alakult, hogy minden nagyobb szolgálatunk Húsvét és Pünkösd közé „szorult”. De jó volt ez így! Nem volt problémamentes, nem volt stresszmentes, nem volt könnyű. Nem is ígérte Jézus, hogy őt követni könnyű lesz. De azt igen, hogy velünk lesz minden napon a világnak végezetéig! Köszönjük Úr Jézus!

Vályi-Nagy Katalin
kórustitkár

Hősök napja jún. 1.

(a kerületi megemlékezésen elmondott beszéd)

Mélyen tisztelt Polgármester Úr! Tisztelt Alpolgármester asszonyok, Alpolgármester úr! Képviselő hölgyek, urak! Tisztelt Megemlékezők!

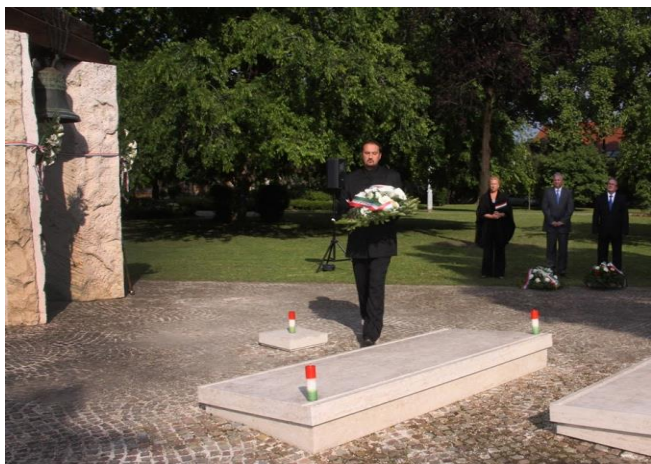
Ezerkilencszáztizenhét óta hivatalos állami ünnep a Hősök napja. Akik ma itt vagyunk, emlékezni jöttünk, azokra a fiatalokra és vénekre, férfiakra és asszonyokra, polgári lakosokra és katonákra, akik az életüket adták a hazánkért.

Különös, hogy olyan emberek gyűjtöttek ma egybe minket, akik nem szólíthattak, hívhattak minket, sőt fizikai létükben nem is lehetnek közöttünk már. Mi mégis itt vagyunk. Miért? Mi az az erő, amely évtizedekkel, évszázadokkal korábban élt és meghalt emberek kései utódait esztendőről-esztendőre kimozdítja otthonaikból és összegyűjti az Emlékezés terén?

Ez az erő nem belőlünk fakad, hanem azokból a hősekből, akik feláldozták családi életüket, szerelmüket, fiatalságukat, egészségüket, ha kellett az életüket is hazájuk megvédése érdekében.

Az önfeláldozás, egy a személyes életnél magasabb célért, minden korban és kultúrában megmozdító erő; egyben üzenet a kései utódok számára. Az önkéntes áldozathozatal; egy az embernél magasabbnak megértett cél érdekében egyszersmind spiritualitást is hordoz. Egy keresztyén gondolkozó írta: „mindig a megsebzett az, aki az ajándékot adja”. Néhai családjaink tagjai, népünk harcos hősei az ajándékozók, az erő belőlük árad felénk.

Akik a matéria világánál messzebbre, azon túl vágnak nézni, azokat megmozdítja, emlékezésre és tettekre ösztönzi az önfeláldozás eszménye, mely minden valódi hős sajátja volt a magyar történelem kezdete óta.

Hősök napja koszorúzás

Tisztelt ünneplő Gyülekezet!

Nem csak azért vagyunk itt, hogy kifejezzük megbecsülésünket és tiszteletünket! Meg kell hallanunk, hogy mit üzen azoknak a fájdalom, önfeláldozása, kiontott vére, akik ezeket a szenvedéseket hazájukért vállalták! Mit üzennek a XXI. század magyarjainak?

I. Először azt, hogy kötelességünk emlékező embereknek megmaradnunk! Nem felejtetik el az új generációk azt, hogy nem természetes az, hogy van házuk és hazánk, anyanyelvünk és kultúránk. Amikor népünk történelmére gondolunk, eszünkbe jut, hogy milyen sokszor akartak bennünket megfosztani földtől, nyelvtől, kultúrától, történelemtől. Azonban mindig voltak, akik kiálltak, harcoltak a szellem eszközeivel, s ha kellett fegyvert is fogtak azért, hogy mi Európa közepén megmaradhassunk azoknak, akik vagyunk. Nagyon sok magyar testvérünk esett el a mögöttünk hagyott évszázadok folyamán azért, hogy mi állhassunk és élhessünk itt; hogy legyen hazánk, címeres zászlónk, temetőkertjeink és emlékhelyeink, ahol megállhatunk csendben és végig gondolhatjuk, örökségünket. Kötelességünk emlékezni Rájuk!

II. Mit üzen a XXI. század magyarjainak a hősök áldozata? Isten iránti hálára is készíten bennünket. Azon kevés és igen szerencsés generációhoz tartozik minden 1956 után született magyar ember, – azaz a mai társadalom túlnyomó többsége – hogy békeidőben születhettek és élhetnek.

Hála a Gondviselő Istennek, hogy nincs háború és mindaz a nyomorúság és szenvedés, amely minden háborúval együtt jár. Korunkban ezrével

halnak erőszakos halált a világ különböző részein emberek.

Hőseink áldozata nem csak hálás emlékezetre kötelez bennünket, de hálára is indít a jelenben, hogy a kivívott béke megmaradhatott és mi ennek a békének megajándékozottai lehetünk. Minden nap meg kellene köszönnünk az Úristennek, hogy mi békében élhetünk, mert ez sem természetes. A mi földünkért, békénkért sokan vesztették el a földjüket, békéjüket, családjukat. Mit üzen a XXI. század magyarjainak a hősök áldozata? Másodszor: az Úristen iránti hálára figyelmeztet és készíten bennünket.

III. És harmadszor, a hősök a jövőbe is mutatnak. Arra is intenek bennünket, hogy meglássuk és értékeljük hitüket. A magyar hősök, nem csak bátrak voltak harcolni, de hitték is hogy van értelme küzdeni és áldozatot hozni. Miért? Kikért? Nem csak a haza védelméért, nem csak a saját családjáikért és akkori nemzettársaikért. De értünk is. Egy szebb, reményteljesebb jövőért is. Sokszor harcoltak túlerővel szemben. Gyakran volt aránytalanul nagy a véráldozat az eredményhez viszonyítva. Gyakran maguk is sejtették nem nagy az esély győzni. Mégis tették, amit akkor és ott tenniük kellett. Mert hitték, hogy van értelme áldozatot hozni! Elhitték, hogy ők fizetik meg a „jövő” békéjének és életfeltételeinek árát. Ma nem kell fegyverrel védeni a hazát, elesni azért, hogy a jövő nemzedéke talpra állhasson, meghalni azért, hogy legyen reményteljes holnap fiaink és unokáink számára. Vajon akik ma tízezerrel mennek el erről a földről, azoknak eszükbe jutnak-e ők; a jövőbe hittel néző hősök? Azok, akik vállalták a küzdelmet, életet és halált nemzetükért.

Hőseinkre emlékezünk! Tetteik üzennek a múltból. Hitük, hitvallásra készíten bennünket is. A huszadik század legjelentősebb református püspökének, Ravasz Lászlónak bizonyágtételével teszünk hitvallást mi is.

„Én azért vagyok magyar, mert Isten eleve elrendelése így döntött felőlem. Azért vagyok magyar, mert Isten kiválasztott erre. Tehát a magyarság nemcsak állapot, hanem feladat és misszió is. Ha azért vagyok magyar, mert Isten megbízott és elküldött engem e világba azzal a

küldetéssel, hogy bármely nehézségek között halálig híven igaz és jó magyar legyek, mert ezzel az Ő akaratát, az Ő tervét, az Ő világcélját szolgálom: akkor egyszerre világos, hogy a nemzethez való hozzátartozás nem gazdasági, nem jogi, nem hatalmi kérdés, hanem mindenestül fogva erkölcsi ügy. Nem magyar még az, aki magyarul beszél, magyar az, aki ennek a nemzetnek fennmaradásáért és a jövődjéért tud tűrni, szenvedni, áldozatot hozni, aki azért dolgozik, küzd, él és meghal, egyszóval aki hisz a magyarság missziójában és vállalja ennek kockázatát.”

Isten áldja meg azokat, akik megbecsülik a korábban élt és harcokat vállaló magyar testvéreink áldozatát, akik szívükben forgatják kiállásukat, és akik tovább adják a következő nemzedéknek emléküket! Gróf Széchenyi István örök érvényű üzenetével fejezem be ünnepi beszédemet. „Tiszteld a múltat, hogy érthesd a jelent és munkálkodhass a jövőn”.

ifj. Takaró Tamás

Kitekintő

1880. június 25. 135 éve

Megszületett Gyóni Géza evangélikus teológus hallgató, költő.

1415. július 6. 600 éve

Husz Jánost eretneknek nyilvánították és máglyán megégettették Zsigmond király menlevele ellenére.

1540. július 7. 475 éve

Budán megszületett János Zsigmond erdélyi fejedelem, II. János néven Magyarország választott királya.

1590. július 20. 425 éve

Befejezték a Károli Biblia, vagy más néven a Vizsolyi Biblia kinyomtatását.

1540. július 22. 475 éve

Meghalt Szapolyai János erdélyi vajda, I. János néven magyar király.

1290. július 23. 725 éve

Trónra lépett III. András magyar király, az utolsó Árpád-házi király.

1775. július 27. 240 éve

Megszületett Brunswick (Brunszvik) Teréz, az első magyarországi óvodák ("Kiseddóvók") megalapítója.

1750. július 28. 265 éve

Lipcsében meghalt Johann Sebastian Bach német zeneszerző, a barokk zene nagymestere.

1095. július 29. 920 éve

Meghalt I. (Szent) László magyar király, aki 1077-től uralkodott.

1975. augusztus 6. 40 éve

Meghalt Ravasz László református lelkész, püspök.

1560. augusztus 7. 455 éve

Megszületett Báthori Erzsébet, akiről rémséges és kegyetlen legendák éltek.

1790. augusztus 8. 225 éve

Megszületett Kölcsey Ferenc, a Himnusz költője, kritikus, politikus, reformer.

1690. augusztus 8. 325 éve

Megszületett Mikes Kelemen memoáriró, műfordító, a XVIII. századi magyar próza-irodalom legnagyobb alakja.

1825. augusztus 11. 190 éve

Megszületett Türr István katonatiszt, magyar szabadsághős.

1865. augusztus 13. 150 éve

Meghalt Semmelweis Ignác, gyermekágyi láz okának felfedezője, az "anyák megmentője".

1310. augusztus 20. 705 éve

Székesfehérvárott harmadszor – és már teljesen jogszerűen – királlyá koronázták I. Károlyt (Károly Róbertet).

1940. augusztus 30. 75 éve

A második bécsi döntés értelmében Észak-Erdély ismét Magyarország fennhatósága alá került.

1890. augusztus 30. 125 éve

Kolozsvárott megszületett Reményik Sándor költő.

1825. szeptember 3. 190 éve

Győrben pappá szentelték Jedlik Ányost, a dinamó későbbi feltalálóját.

1940. szeptember 11. 75 éve

Kolozsvárott ünneplő tömeg fogadta a Horthy Miklós vezetésével bevonuló Magyar Királyi Honvédséget.

**„Az pedig az örök élet, hogy
megismerjenek téged”
(János 17:3.)**

Pesterzsébet, 2015. április 26.

Takaró Tamás, esperes

„EREDJ EL ÉS TÖBBÉ NE VÉTKEZZÉL”

Lectio: János evangéliuma 8; 1-11.

„Jézus pedig elméne az Olajfák hegyére. Jó reggel azonban ismét ott vala a templomban, és az egész nép hozzá méne; és leülvén, tanítja vala őket. Az írástudók és a farizeusok pedig egy asszonyt vivének hozzá, akit

házasságtörésen kaptak vala, és a középre állítván azt, mondának néki: Mester, ez az asszony tetten kapatott, mint házasságtörő. A törvényben pedig megparancsolta nekünk Mózes, hogy az ilyenek köveztessenek meg: te azért mit mondasz? Ezt pedig azért mondák, hogy megkísértsék őt, hogy legyen őt mivel vádolniok.

Jézus pedig lehajolván, az ujjával ír vala a földre. De mikor szorgalmazva kérdezik őt, felegyenesedve monda nekik: Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ. És újra lehajolván, írt vala a földre. Azok pedig ezt hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymásután kimenének a vénektől kezdve mind az utolsóig; és egyedül Jézus maradt vala és az asszony a középén állva.

Mikor pedig Jézus felegyenesedék és senkit sem láta az asszonyon kívül, monda néki: Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged? Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél!”

Alapige: János evangéliuma 8; 10,11.

„Mikor pedig Jézus felegyenesedék és senkit sem láta az asszonyon kívül, monda néki: Asszony, hol vannak azok a te vádlóid? Senki sem kárhoztatott-é téged? Az pedig monda: Senki, Uram! Jézus pedig monda néki: Én sem kárhoztatlak: eredj el és többé ne vétkezzél!”

Kedves Testvérek! Aki ide rendszeresen jár templomba, azaz hétről hétre itt van közöttünk, az nyilván emlékszik rá, vagy emlékezhet rá, - s ha mégsem akkor most emlékeztetem rá, - hogy éppen három hónappal ezelőtt ugyanezt az igeszakaszt olvastam fel itt közöttetek és ugyanerről az alapigéről szólt az igehirdetésem. Egy házasságtörésen tetten ért asszonyt vittek Jézus elé a templomba, odaállították középre, elmondták a nyilvánvaló bűnét, hogy házasságtörő, idézték Mózes vonatkozó törvényét, amelyik halállal jelölte ki megbüntetni az ilyen bűnt, a házasságtörést, aztán megkérdezték Jézustól: Te mit mondasz? Kedves Testvérek, ez a történet, és benne ez a konkrét bűn, a házasságtörés bűne sokkal

messzebbre és sokkal mélyebbre visz bennünket, mint annak a jelenetbeli megválaszolása. Hiszen az egész emberiséget érinti, minden egyes embert érint ebben a világban és érint mindannyiunkat az a dolog, ami mindezeknek a legmélyén van. És éppen ezért vettem elő újra ezt az Igét és erről fogok szólni. Ez az Ige ugyanis odáig visz bennünket, hogy megvizsgáljuk, aztán végiggondoljuk, hogy: **Miként is vélekedek én a bűnről és a bűnös emberekről nagy általánosságban?** De sokkal izgalmasabb kérdésnek tartom: **Hogyan vélekedik a bűnről az Isten?**

Azért gondoltam újra elővenni ezt a dolgot, mert Testvérek ránk ömlik rádióból, televízióból, a mindennapjainkból, az utcánkba érve, a munkahelyünkön a bűnök iszonyata, tömege. Félelmetes bűnöket látunk a világban. Félelmetes bűnöket látunk ebben a hazában. A közvetlen környezetünkben. A szereteteink életében. S látjuk azt, hogy a bűn olyasvalami, ami pusztít, szétszedi az embert, világokat tesz tönkre, házasságokat tesz tönkre, emberi életeteket tesz ronccsá. Megkerülhetetlen Testvérek. Úgyhogy gondolkozzunk ezen a történeten elindulva, de sokkal mélyebbre és messzebbre jutva erről a kérdésről.

Az első része úgy érdekes, hogy: **Én hogyan gondolkozom a bűnről? És hogyan gondolkozom a bűnös emberekről?** Aztán ezen kell, hogy egy kicsit töprengjünk, hogy: **Hogyan gondolkozik Isten a bűnről és a bűnös emberről?** Egy rövid szóban összefoglalom, s a válaszem így hangzik, hogy: **MÁSKÉNT.** Isten egészen másként gondolkozik a bűnről, mint ahogy mi. Egészen másként. Gyökeresen másként. És gyökeresen másként gondolkozik, mint a templomi, a vallásos keresztyén emberek általában. Na, ugye izgalmas lesz ez a dolog? **Ki merem jelenteni, hogy Isten egészen másként gondolkozik, mint általában ebben a templomban mi mindnyájan a bűnről és a bűnösről, egészen másként.** És ma nagyon szeretném, hogyha ennek a csodálatos, különleges történetnek, amelyet újraolvastam, s úgy beszélek róla, az üzenetének leglényegét megértenénk, és magunkra nézve elfogadnánk.

Testvérek, ahogy az Úr Jézus Krisztus a bűnösökhöz viszonyult, és ahogy Jézus a bűn

kérdését látta, az nagyon sokak számára botrányos volt. Jézusnak az egyik gúnyneve az volt, hogy a bűnösök, a paráznák és a vámszedők barátja. Akik ezzel gúnyolták Jézust, nem tudták, hogy nagy igazságot mondanak, de **ez nem ítélet, hanem ez a kegyelem.** Ímé, itt van előttünk ez a templomi jelenet Testvérek, Mózes törvénye szerint halálra kell ítélni egy asszonyt azért, mert házasságtörő, parázna. A templomban mindenki ezt várja, ennek a kihirdetését, az írástudók, a farizeusok, a zsúfolt templomi nép, mindegyik tudja a törvényt, ennek a bűnnek a büntetése halál. És Jézus a történet végén anélkül, hogy az asszony bocsánatot kérne tőle, anélkül, hogy az asszony a megbánás jeleit mutatná, a nélkül, hogy ez az asszony bármilyen vallásos mozzanatot tenne, szinte botrányosan Jézus elengedi, azt mondja neki: „Én sem vádolkak, ereddj el és többé ne vétkezzél!”

Testvérek, ez a jézusi magatartás különös és nagyon más, mint ahogy mi gondolkozunk, például a házasságtörésről, a paráznaság bűnéről meg a bűnről általában. Mondok egy-két példát, hogy ráhangolódjatok velem együtt, hogy Jézus hogy gondolkodik a bűnről és a bűnösről. Talán az egész Újszövetség legismertebb jézusi példázata a tékozló fiúé. Úgy kezdi Jézus a maga példázatait Isten országán, hogy „olyan Isten országa, mint”, és akkor elmond egy példázatot. Ez azt jelenti, hogy olyan az Isten, mint ebben a példázatban, amit elétek állítok. Gondoljátok végig, akik ismeritek, hogy egy fiatal fellázad az apja ellen, elege volt az apjából, az otthonból, elkéri tőle az örökségből ráeső részt, elmegy, messze vidékre megy, felsorolja a jézusi példázat, hogy ott eltékozolta mindenét, paráznákkal, kicsapongó életet élve lerongyolódott. Végül a disznóvályúhoz került, ahol moslékból, a disznóktól, a zsidók által fertőzött, tisztátalan állat moslékából szedi ki az ennivalót, mert azt sem kap, s akkor az jut eszébe, hogy otthon a béreseknak is van kenyeke, hát hazamegyek. És a jézusi példázat szerint az atya messziről mikor meglátja, hogy jön, fut elé. Körbecsókolgatja. Aztán tiszta ruhát hozat ki, felöltözteti. Gyűrűt húz az ujjára, sarut a lábára. S azt mondja: „Gyerünk, kezdjünk vigadni, mert ez az én fiam, elveszett, de megtaláltatott. Meghalt, de

feltámadott.”Nem véletlen az, hogy az a pedáns, precíz, otthon lévő nagyobbik fiú értetlenül áll az atyja előtt. Hogy lehet ezt szeretni? És nem megdorgálni és nem számon kérni és nem fegyelmezni és nem elítélni, hogy lehet?

Jézus egyik képe az, hogy ő a jó pásztor. De belegondoltatok már abba, hogy maga Jézus elmond a jó pásztorról egy példázatot, akinek van száz juha és a százból egy elkódorgott, a maga útjára indult, függetlenítette magát, elhagyta a nyáját és a nyáj pásztorát. Mi történik? Otthagyja a kilencvenkilencet és elindul az elkódorgott, a maga feje után menő egy után.

Testvérek, nagyon másként gondolkozunk mi a bűnről és a bűnösről. **És úgy gondoljuk, hogy tényleg olyan az Isten. Az Isten a jókat szereti, a rosszakat nem. Isten a hívő embereket szereti, a hitetleneket nem.** Merthogy mi így gondolkozunk. Mi így gondolkozunk, hogy ilyen az Isten. Minket szeret, azt a sok ateistát meg istentelent, azt meg nem szereti. Mert azok csúnya bűnösök. Mi jobbak vagyunk.

Kedves Testvérek, egyszer Jézusnak át kellett mennie Samáriába. A zsidók és a samáriabeliek gyűlöltek egymást. Nem először történik, hogy népek gyűlölnek egymást. Ezért, ha akármelyikőjüknek át kellett mennie a másik népnek a faluján, akkor inkább megkerülte az egész falut, csak át ne kelljen mennie. Jézusnak át kell mennie, előre küldi a tanítványait, de mikor megtudják Samáriában, hogy egy zsidó akar átmenni a falun, közlik, hogy: Nincs lakás, nincs élelem, nincs szállás, menj, amerre akarsz. Fölbuzdulnak Jézus tanítványai és azt mondják: Uram, kérjünk tüzet! Gyűljanak fel ezek a samáriai falvak, pusztuljanak benne az emberek! Jézus meg azt mondja: Nem tudjátok, hogy milyen lélek lakik bennetek. És bemegy Samáriába. És ott a kútnál megbocsát egy asszonynak, aki az ötödik férjénél tart. Aztán bemegy abba a faluba, és két napot ott tölt, s azt olvassuk, hogy többen hittek azután Jézusnak, mint a samáriai megtért asszonynak.

Kedves Testvérek! **Jézus valahogy pont fordítva gondolkozik a bűnről, mint mi.** Valahogy pont fordítva. Megdöbbenő, ahogy a paráznakat és a vámszedőket gyöngéd szeretettel Istenhez vezeti. A templomba meg

ostort fonva lép be. **Megdöbbenő, ahogy a bűnösök, a megvetett emberek mennek Jézushoz közel, a magukat igaznak tartók pedig távol tartanak Jézustól.** Ma is azok tartják távol magukat Jézustól, akiknek nincs szükségük bűnbocsánatra. **Testvérek, Jézushoz a legnyomorultabb bűnösök voltak a legközelebb. És a legkiválóbbnak látszók voltak a legtávolabb.** Mert Jézus másként gondolkodott a bűnről és ezek megértették. Akkor menjünk az asszony történetéhez közel!

Kedves Testvérek, amikor bevitték azt az asszonyt Jézus elé a templomba, akit tetten értek, minden egyes farizeus és írástudó vitt magával valamit. Egy követ. Merthogy a törvény szerint meg kellett kövezni ezt az asszonyt. Vitték a kövüket. **Az ő válaszuk a bűnre, mint megoldás, a kő volt.** Meg kell bűnhődnie. Meg kell halnia. A kő volt az ítéletük. **Benne volt a megvetésük, az utálatuk, az önigazságuk, mindenük.** Jézusnál nincs kő, amikor bemegy a templomba. Jézus mást visz be. Ide is mást hozott be. A köveket mi szoktuk bevinni a templomba. Az ítéleteink köveit. A bűnösökön való ítéleteink köveit, azokat mi szoktuk behozni. **Jézus a szánakozó bocsánatát viszi a templomba.**

Testvérek, tökéletes képe ez annak, hogy ki, miként látja a bűnt. Hogy kő, vagy bocsánat? A farizeusok úgy gondolták, hogy a bűnre egyetlen válasz van – erre a bűnre -, meg kell kövezni. És ezzel a gondot megoldottuk. A bűnre méltó választ adtunk. Jézus nem így gondolkozik a bűnről. Nem ez a válasz a bűnre. Ez ugyanis nem old meg semmit. Legfeljebb meghal az az asszony. **Félreértések elkerülés végett Testvérek, Jézus nem nézi el a bűnt senkinek!** Nem igazolja, nem menti, nem kisebbíti annak a súlyát, sőt, gondoljátok csak el, milyen szigorúan beszél az Úr Jézus a házasságtörésről. Azt mondja, „**Mózes azt mondja nektek, ne paráználkodjatok. Én pedig azt mondom: ha valaki asszonyra tekint gonosz kívánság okáért, immár paráználkodott azzal**”. A szívében. Aztán így folytatja: „**és ha megbotránkoztat téged a te szemed – a házasságtörésről beszél -, vájd ki inkább a szemedet, hogy egy szemmel menj Isten országába, minthogy két szemmel a gyehegnára, a kárhozatba**”. Aztán azt mondja

Jézus tovább: „Aki elbocsájtja az ő feleségét paráznaság okán kívül az vét, mert ő teszi paráznává a feleségét.” Azért ezek nem arról szólnak, hogy Jézus elnézné a paráznaság bűnét. Sőt, ő védte a házasság tisztaságát.

Kedves Testvérek, miközben Jézus komolyan vette mindazt, amit most idéztem nektek, ugyanakkor gyógyító szeretettel hajol le minden bűnös emberi élethez. Alapvetően a bűnről való gondolkodása és a bűnös megítélése az, hogy az egyik, az ember azt mondja, hogy kárhoztatom és hajlandó lennék megkövezni. **Jézus azt mondja, hogy nem kárhoztatom, és nem vagyok hajlandó megkövezni.** Amikor Jézust szorongatni kezdik, hogy te mit mondasz, akkor végre megszólal, és ezt mondja: **csak a tiszta ítélettel meg a bűnöst. Az kezdheti a kövezést, aki ártatlan, aki büntelen.** Az kezdheti meg az ítélet végrehajtását. Jézus közelében a lelkiismeretük fölerősödik és megszólal, és megszegyenülve mindnyájan elmennek.

Testvérek, ezen a világon csak egy valaki volt tiszta itt közöttünk és ártatlan és büntelen. Egyedül neki van joga ítéletet mondani. És az Jézus. Ő pedig azt mondja, nem kárhoztalak. Menjél, de többé ne vétkezzél. Látjátok, mi általában úgy vagyunk a bűnnel és a bűnössel, hogy lélekben úgy szeretnénk megbüntetni. Nem ilyen durván, hogy megkövezni, de ez egy bűnös, ez megérdemli... **Tanuljuk meg, Jézus nem követ hozott erre a világra, hanem bocsánatot, szabadulást.** Jézus másként gondolkodott a bűnről, mint mi.

Mi úgy vagyunk a bűnökkel Testvérek, hogy én alapvetően nem vagyok bűnös ember vagy nem élek bűnös emberként. Időnként megkísért valami, rám tör, időnként olyanokat csinállok, ami, hát az lehet, hogy bűn. De ez nem jellemző rám, én nem így élem az életemet. És elfogadom, hogy akkor meg kell bánnom, elfogadom, hogy az helytelen volt. Elfogadom, hogy ha ezért elítélnék.

De Jézus nem így gondolkodik a bűnről. **Jézus úgy gondolkodik, hogy a bűn az egész emberiség szörnyű fertőzöttsége.** Nincs kivétel. Mindenkié. Körül vesz mindannyiunkat a bűn és sebeket ejt rajtunk. A bűn légköre átölel mindenkit. Benne van a sejtjeinkben, a génjeinkben, az idegrendszerünkben és körülvesz bennünket. Ez a bűn. Jézus nagyon jól

tudja, hogy nincs itt kivétel. Mindenit megkötöz a bűn. **De Jézus azért jött erre a földre, értsétek meg, hogy az ördög munkáit lerontsa.** Az evangélium szó azt jelenti, amikor egy ember életében győzedelmeskedik Jézus és lerontja az ördög munkáit. Ő nem ítélni és nem elveszíteni jött. Jézus nem kárhoztatni jött ezt a világot. Nem követ jött hozni erre a világra, a bűnre válaszképpen, hanem szeretné kioldani a bűn fogságában élő embert. Kioldani, kigyógyítani, kiszabadítani, kimenteni.

Persze, aki azt gondolja, hogy nem az, ő nem bűnös, én velem néha megtörténik, de oly ritkán. De Isten nem így gondol ám a bűnre, hanem úgy, hogy mindnyájan fertőzöttjei vagyunk a bűnnek, kivétel nélkül. **És ezért mindnyájan kegyelemre szoruló vagyunk, kivétel nélkül.** Nemcsak a cégéres bűnösök. Jézus látja az emberi életben megvalósuló bűn hatalmát és segíteni szeretne. Tanuljátok meg, hogy a kő nem segít. A korbács sem segít. A börtön sem segít. A törvény sem segít. **Egyedül Jézusnak van hatalma kioldani bennünket egy-egy bűnhöz kötött állapotunkból.** És ő azért jött, hogy gyógyítson, kigyógyítson a paráznaságból, a hitetlenségéből, a hazudozásaimból, hogy kigyógyítson!

Lehet, hogy nem fogtok örülni neki, de azért csak elmondom, ha már erről a történetről beszélünk. Mondjátok meg őszintén magatoknak, ki nem birkózott, küszködött, harcolt a hetedik parancsolattal életében? Ki? Az így szól, hogy **„ne paráználkodjál!”** Meri valaki azt mondani magára, hogy én ebben a dologban teljesen tiszta voltam életemben, még a gondolataimban sem fordult meg soha! Annak csak azt ajánlom, álljon egyszer Isten mennyei fénye, világossága elé. S kérje meg, hogy Uram, mutasd meg nekem, ki vagyok én. Sírva fog a térdeiről felállni.

Testvérek, mindnyájan kegyelemre, bocsánatra szoruló emberek vagyunk. Ez az asszony megkapta ezt a bocsánatot ajándékba. Nem tett érte semmit, de elfogadta. Jézus ezért kimondja, „megbocsátottam a te vétkeidet, eredj el és többé ne vétkezzél!” Nem érdemelte meg a bocsánatot. De vigyázz, egyikünk sem. **Ajándékba kapta.** Ezért én bátran hirdetem ma mindannyiátoknak Jézus nevében, hogy

megbocsáttattak néked a te bűneid. Eredj el és többé ne vétkezzél.

Testvérek, szeretném még valamire felhívni a figyelmeteket. Hogy nem egy hosszú, vallásos lelki élet végén mondja Jézus ennek az asszonynak, hogy megbocsátottam a vétkeidet, nem arról szól a történet, hogy ez már évek óta Bibliát olvasott, templomba járt és imádkozott és szenvedett és harcolta a maga hívő harcát és most végre Isten azt mondja, rendben van, eljött az idő, annyi éve vergődsz, sírsz a magad nyomorúságain, most akkor megbocsátok. A legtöbb vallás úgy gondolkozik, hogy először kell lelki gyakorlatokat, megtisztulási folyamatokat végezni és majd akkor talán egyszer felhangzik: megbocsátottam. Csakhogy Jézusnál ez sem így van. **Jézusnál a hívő életünk kezdete ez a mondat. Ez a kezdet, nem a vég.** Hányan várnak évek óta arra, hogy egyszer meghallják, csak úgy gondolják, hogy nekem még azért mélyebbre kell ásnom a saját lelkemben, nekem még annyi rendezetlen, nyomorúságos bűnöm van, nekem még bizonyos dolgokat meg kell tennem. Drága Testvérek! **Nem kell előzetesen valamit tenni, hogy majd arra utólag, válaszképpen Isten azt mondja, hogy megbocsátottam.** Nem kell. Képzeljétek el, ha a tékozló fiú azt mondta volna, hogy mielőtt hazamegyek a disznóvályús állapotomból, először valahol megmosakszom, aztán elmegyek egy üzletbe, veszek egy tiszta ruhát, egy másikban egy sarut, egy gyűrűt az ujjamra és így szépen kitisztálkodva hazamegyek az én atyámhoz, hátha visszafogad. De nem így volt. Mindent otthon kapott az Atyától.

Kedves Testvérek, **Jézusnál a bűnbocsánattal kezdődik az ember új élete.** Ott kezdődik. Akkor még egyszer elmondom Jézus szavát: „megbocsáttattak néked a te bűneid.” És most jön a nagy kérdés: elkezdődhet-e valami, mert amikor a bűnbocsánatot valaki elfogadja, attól kezdve kezdi látni jól a bűneit. Nem fordítva. Elmondom még egyszer: **amikor valaki elfogadja a bűnei bocsánatát, amelyet ingyen, kegyelemből, ajándékba ad Jézus, attól a pillanattól kezdi látni jól a bűneit.** Addig nem látja jól. Addig mindig van magyarázat rá. A bűnbocsánattal kezdi. Elmondom harmadszor a mai Istentisztelet nagy üzenetét:

„Megbocsátottam néked a te bűneidet. Eredj el, s többé ne vétkezzél.” Már tudsz nem vétkezni is, ha tőlem mész haza. Ha magad mész egyedül, csak vétkezni tudsz. Nem tudsz nem vétkezni. Ugye, ahányszor kiléptél ebből a templomból és semmi nem történt veled itt, minden ment ugyanúgy tovább. Nem tudunk Jézus nélkül nem vétkezni. Csak vétkezni tudunk. Győzni a kísértések ellen, győzni a bűneim ellen csak Jézussal tudok. Ezért kezdődik minden itt. **„Megbocsátottam a te bűneidet, eredj el és többé ne vétkezzél!”** Én is veled megyek. Kezdődik egy új élet. És majd mikor együtt jársz velem, meglátod, hogy ki vagy te igazán, akkor kezdenek fájni a bűneid. Akkor kezdenek napfényre jönni a nyomorúságaid, csak már nem kell belepusztulnod! Már tudod, hogy áll a kereszt, s odatehetsz elé bűnbánón mindent.

Testvérek, Jézus nélkül bármely bűn legyőz bárkit. Bármilyen bűn legyőz bárkit. Jézus nélkül nem tudunk győzni a bűnök felett. Ezért néz ki úgy a világ, ahogy kinéz. Ezért van benne annyi nyomorúság. Ezért rontjuk el az egész életünket! Ezért tesszük tönkre a házasságunkat. Nem, mert akarjuk, dehogyan akarjuk! Csak nem tudjuk nem tenni. És csak attól a pillanattól tudunk győztes harcokat vívni, ha elfogadtuk, hogy Jézus megbocsátott. Gyere Uram, segíts nekem! Eredj el és többé ne vétkezz. És ha mégis vétkezel, van nekünk szószólónk az Atyánál, a Krisztus Jézus. S ha mégis vétkezem? **Tudom már, hogy hova kell menni újra megtisztulni a kereszthez.** És ha mégis elestem? Tudom, hogy van egy hely, ahol újra fel tudok állni, s kezdek újra az életemet és az Jézus.

Ez a mai örömhír: **Jézus Krisztus megbocsájtja a bűneinket.** Úgy szeretném, ha most mosolyognátok. Ha nem valami fancsali képpel ülnétek, én nem rossz hírt hoztam ide, örömhírt hoztam, boldogságot hoztam, szabadságot, Jézus örömhírét hoztam! Testvérek, minek örül egy ember, aki Jézus közelébe kerül, ha annak sem, hogy Jézus meghirdeti, hogy megbocsátottam neked? De többé ne vétkezz! Új élet kezdődik velem. És abban a pillanatban át fogod élni, hogy az én nyomorúságaim milyen szörnyűek voltak és Jézus milyen irgalmas volt, hogy a kereszten

ezekért mind eleget tett, egészen az Atya előtt. S akkor csak öröm tölti be az ember szívét és hála. Ezért ezt a jó hírt, örömhírt vedd át és mondj egy köszönöm-imát érte. Bátran indulj Istenhez úgy, ahogy vagy, ő majd megtisztít. Ő majd megszabadít. Ő majd újat kezd veled.

És befejezem azzal, hogy **a Jézust követő életben mindent megelőz az ajándékba hozott bocsánata.** Mindent megelőz. „Én sem vádolkak, megbocsátottam a bűneidet, eredj el és többé ne vétkezzél.”

Ámen!

Nyári rendszeres gyülekezeti alkalmak

Hivatali idő: kedd, szerda, csütörtök 9-12.

Hétközi alkalmak: minden csütörtökön 10 órától gyülekezeti bibliaóra

A többi hétközi gyülekezeti alkalom nyáron szünetel

Vasárnap 10.00 felnőtt- és gyermek istentisztelet, illetve gyermekmegőrzés

Gyülekezeti hírmondó: a Pesterzsébet Központi Református Egyházközség kiadványa.

Cím: 1204 Budapest, Ady Endre u. 81. 283-00-29 www.pkre.hu

Felelős szerkesztő: Pappné G. Judit

Felelős kiadó: Takaró Tamás esperes, lelkipásztor